

Sygn. akt II Ka 441/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Karol Troć (spr.) SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2018 r.

sprawy **K. M.**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 15 marca 2018 r. sygn. akt II K 846/17

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że :

1. podwyższa wymiar kary orzeczonej w pkt I wyroku do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. podwyższa wymiar kary orzeczonej w pkt II wyroku do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
3. podwyższa wymiar kary łącznej orzeczonej w pkt III wyroku do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go kwotą 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 441/18

UZASADNIENIE

K. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od czerwca 2016 roku do dnia 5 czerwca 2017 roku w miejscowości S., powiat (...), województwo (...), wbrew przepisom ustawy wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz bez takiego celu, udzielił innym ustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 70,00 grama netto, za łączną kwotę 3.000 zł, w ten sposób, że:

- pięciokrotnie sprzedał B. S. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 40 gram netto za łączną kwotę 1.600 zł,
- jednokrotnie udzielił nieodpłatnie M. R. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o nieustalonej ilości,
- trzydziestokrotnie sprzedał M. R. substancję odurzającą w postaci amfetaminy o łącznej ilości 30 gram netto za łączną kwotę 1.500 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 7 czerwca 2017 roku w miejscowości S., powiat (...), województwo (...), w miejscu swojego zamieszkania posiadał wbrew przepisom ustawy znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 43,33 gram netto, z której można uzyskać od 37 do 74 jednorazowych porcji handlowych,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 15 marca 2018 r., sygn. II K 846/17:

I. oskarżonego K. M. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2017 r. 783 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w zw. z art. 12 kk i za ten czyn na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2017 r. 783 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. M. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 7 czerwca 2017 roku w S., powiat (...), w miejscu swojego zamieszkania posiadał wbrew przepisom ustawy 43,33 grama netto substancji sproszkowanej zawierającej 15 % siarczanu amfetaminy, tj. stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2017 r. 783 z późniejszymi zmianami) i za ten czyn na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego K. M. w punkcie I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył K. M. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. M. okres zatrzymania w dniach od 7 czerwca 2017 r. od godz. 19:40 do dnia 7 lipca 2017 r. do godz. 16:50, a także od dnia 25 lipca 2017 r. od godz. 18:25 do dnia 17 października 2017 r. do godz. 17:35, tj. 114 (sto czternaście) dni, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 45 § 1 kk w związku ze skazaniem oskarżonego K. M. za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek kwoty 3.100 (trzech tysięcy stu) złotych, stanowiących równowartość korzyści majątkowej, jaką oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa;

VI. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem oskarżonego K. M. za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek: dwóch wag, torby foliowej z zawartością torebek, łyżki metalowej i pudełka tekturowego szczegółowo opisanych na k. 245 akt sprawy w wykazie dowodów rzeczowych NR (...) pod pozycjami: 4, 5, 6, 7 i 8;

VII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem oskarżonego K. M. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł wobec oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek substancji psychotropowej wraz z opakowaniami –szczegółowo opisanych na k. 322 akt sprawy w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod pozycjami: 1, 2 i 3, przechowywanych w Centralnym Magazynie (...) w S. – poprzez ich zniszczenie;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił oskarżonemu K. M. telefon komórkowy, szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych NR (...) pod poz. 11, na k. 245;

IX. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego K. M. kwotę 1.549,08 (jednego tysiąca pięciuset czterdziestu dziewięciu i 08/100) złotych – tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz zwolnił oskarżonego od uiszczania opłaty od wymierzonej kary.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego K. M..

Wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegającą na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonego ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nienależytej analizie i ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z zeznań świadków złożonych na rozprawie, co skutkowało niesłusznym uznaniem, że K. M. dopuścił się występku z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

II. rażąco surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonej za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, okoliczność uzależnienia oskarżonego od substancji psychoaktywnych, a także jego postawa w toku procesu nakazywała orzeczenie za ten czyn kary o charakterze wolnościowym.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie K. M. od występku określonego przepisami art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk – przypisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku,

- orzeczenie wobec K. M. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej na kwotę 15 zł.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej wyłącznie orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego K. M..

Wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego K. M., polegającą na wymierzeniu mu za czyn I z aktu oskarżenia kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, za czyn II z aktu oskarżenia 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy okoliczności sprawy świadczą o wysokim stopniu winy oskarżonego, wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, karanego uprzednio karanego za posiadanie i handel narkotykami oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego kary w

wymiarze, tj. za czyn I z aktu oskarżenia 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, za czyn II z aktu oskarżenia 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i wymierzeniu kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez orzeczenie wobec K. M. za czyn I kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, w pkt II wyroku za czyn z pkt II aktu oskarżenia kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, w pkt III wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, nadto wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora. Prokurator poparł apelację i wnioski w niej zawarte, nadto wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Oskarżony K. M. wniósł o łagodny wymiar kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Ani przedstawione w niej zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja nie dostarczyły podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku w kierunku korzystnym dla oskarżonego. Odmienna sytuacja wystąpiła natomiast w odniesieniu do apelacji prokuratora, która - wobec zasadności podniesionego w niej zarzutu - stała się przyczyną wydania przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięcia reformatoryjnego odnośnie orzeczonych kar jednostkowych i w efekcie kary łącznej.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż wobec tego, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego K. M., Sąd Odwoławczy mógł skorzystać z uprawnień wynikającego z przepisów art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk i ograniczyć zakres niniejszego uzasadnienia wyłącznie do wniesionego przez niego środka odwoławczego. Niemniej jednak, dostrzegając tożsamość zarzutów obu skarżących w kontekście orzeczonej przez Sąd meriti represji karnej (oczywiście podniesionych z punktu widzenia przeciwnych sobie stron procesowych), uznano powyższe za niecelowe.

Konfrontując zarzuty apelacyjne obrońcy oskarżonego w zakresie obrazy przepisów karnoprosesowych art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk w przebiegu pierwszoinstancyjnego postępowania, stanowczo stwierdzić należy, iż żaden z nich nie znalazł potwierdzenia w tej sprawie. Postępowanie zakończone wydaniem zaskarżonego wyroku przeprowadzono z poszanowaniem wymogów płynących z wyżej wymienionych przepisów. Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym i kompletnym postępowaniu dowodowym dokonał trafnej oceny dowodów, uwzględniając całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, a stanowisko swe w zakresie sprawstwa K. M. w zakresie obu przypisanych mu czynów właściwie uzasadnił. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Sąd Rejonowy analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych. Zdaniem Sądu Okręgowego, mimo wskazania przez obrońcę w pkt I apelacji szerokiego wachlarza względnych przesłanek odwoławczych, wniesiona przez niego apelacja mogłaby z powodzeniem zostać ograniczona do zarzutu obrazy art. 7 kpk, tym bardziej przy uwzględnieniu uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego, negującego wyłącznie pierwszoinstancyjną ocenę zeznań M. R. i B. S. (k. 497), przy jednoczesnym braku konkretyzacji, na czym w ocenie skarżącego polega obraza przepisów art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk w realiach tej sprawy.

W tym miejscu podkreślić należy, iż Sąd Odwoławczy w pełni podzielił pierwszoinstancyjną ocenę zeznań M. R. i B. S. zawartą w pisemnych motywach wyroku, nie stwierdzając w niej jakichkolwiek uchybień. W ramach art. 7 kpk dopuszczalne jest obdarzenie walorem wiarygodności fragmentów relacji pochodzących ze źródeł dowodowych, którym w innych częściach tej relacji odmówiono wiarygodności. Sytuacja taka miała miejsce w przedmiotowej sprawie. To, że w/w świadkowie złożyli na rozprawie zeznania korzystne dla oskarżonego, nie powodowało, iż ich depozycje z postępowania przygotowawczego niejako przestały istnieć i straciły na znaczeniu. Sąd meriti wzorcowo wywiązał się z obowiązku oceny zmiany stanowisk prezentowanych przez M. R. i B. S. w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu czyny, wskazując, iż twierdzenie o próbie wpłynięcia na treść ich zeznań przez

funkcjonariuszy Policji nie mogło się ostać w sytuacji, w której byli oni przesłuchani i na Komendzie Policji i przed prokuratorem, gdzie nie sygnalizowali okoliczności, na które powoływali się w późniejszym czasie w postępowaniu sądowym. Uzupełniająco dodać jedynie należy, iż mimo znacznego upływu czasu dzielącego przesłuchanie w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu sądowym nie zdecydowali się oni zgłosić nieprawidłowości w działaniu funkcjonariuszy Policji, mimo kategorycznego twierdzenia na rozprawie, iż jeden z nich został przez nich pobity, zaś drugiemu pobicie grożono. Rację należy zatem przyznać Sądowi Rejonowemu, który powyższą zmianę wersji zdarzeń potraktował jako nieudolną i gołosłowną próbę pomocy oskarżonemu, który jest ich kolegą, a z jednym z w/w świadków pozostaje spokrewniony. Późna refleksja w/w świadków o konsekwencjach złożonych przez nich zeznań z postępowania przygotowawczego, mających zdecydowanie negatywny wydźwięk dla oskarżonego, została logicznie i zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego oceniona przez Sąd merytoryczny.

Mając na względzie, iż skarżący jest podmiotem profesjonalnym przypomnieć należy, iż zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy, po pierwsze - wątpliwości zostaną powzięte przez organ procesowy, a nie stronę, zaś po drugie - nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych i pomimo dokonania oceny dowodów, która spełnia wymogi określone w przepisie art. 7 kpk. Innymi słowy, można stosować omawianą zasadę dopiero wtedy, gdy możliwość dokonania pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów została wyczerpana, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Obraza treści art. 410 kpk zachodzi, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, nie odpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji tego przepisu. Odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego czy też zeznaniom określonych świadków, złożonych na danym etapie postępowania, a tym samym pominięcie tychże dowodów jako podstawy dowodowej przy rekonstrukcji stanu faktycznego, nie może być utożsamiane z brakiem oceny okoliczności, których te dowody dotyczą.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie w zupełności wystarczającym (zwłaszcza gdy uwzględni się obecny wymóg zwięzłości tego dokumentu), umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - na weryfikację prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak również w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu.

Obraza treści art. 4 kpk nie może nastąpić samoistnie, albowiem naruszenie określonej w tym przepisie zasady obiektywizmu może nastąpić wyłącznie poprzez uchybienie jakiemuś konkretnemu przepisowi ustawy karnoprocesowej. Przepis ten ma charakter ogólny i nie reguluje zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określa cel, do osiągnięcia którego służą konkretne, poszczególne przepisy KPK, mające owo postępowanie ukształtować prawidłowo. Jakichkolwiek naruszeń przepisów karnoprocesowych nie stwierdził Sąd Odwoławczy w przedmiotowej sprawie, dlatego też również ów zarzut uznał za chybiony.

Przechodząc do kwestii kary, obaj skarżący kwestionowali pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie w tym względzie, niemniej jednak to argumenty prokuratora przekonały Sąd Odwoławczy. Apelacja obrońcy oskarżonego dotycząca tej kwestii ograniczała się wyłącznie do jednego zdania (k. 497), w którym skarżący ten wskazał, iż w jego ocenie za łagodniejszą sankcją karną przemawia ilość substancji psychotropowej ujawnionej przy oskarżonym, fakt uzależnienia K. M. od narkotyków, a także jego postawa w toku całego postępowania. Jego postulat wymierzenia K. M. za czyn z pkt I wyroku wyłącznie kary grzywny Sąd Okręgowy znał za niemożliwy do przyjęcia. Ilość substancji psychotropowej ujawnionej przy oskarżonym i jej jakość została należycie uwzględniona przez Sąd Rejonowy, skoro czyn z pkt II aktu oskarżenia zakwalifikował nie jako przestępstwo z art. 62 ust. 2 lecz 62 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Warto przy tym przypomnieć, iż żaden z czynów przypisanych oskarżonemu nie jest

zagrożony alternatywnie karą grzywny i pozbawienia wolności, a miarą surowości orzeczonych przez Sąd meriti kar był także stopień wykorzystania tzw. „widełek”, tj. przewidzianych w ustawie granic sankcji karnych.

Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco niesprawiedliwa”. Ingerencja Sądu Odwoławczego w orzeczenie o karze może nastąpić tylko i wyłącznie wówczas, gdy różnica między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą którą należałoby orzec jest znaczna, rażąca, nie może sprowadzać się do różnic nieznacznych, bo byłoby to sprzeczne z normą art. 438 pkt 4 kpk, z której jednoznacznie wynika, że podstawą zmian może być jedynie rażąca - a więc nie każda - niewspółmierność kary.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, w zaskarżonym wyroku rażąca łagodnością, a przez to niewspółmiernością, charakteryzowały się obie kary jednostkowe orzeczone przez Sąd meriti: w pkt I wyroku – 1 rok pozbawienia wolności za czyn z art. 59 ust1 ustawy z dnia 29 lipca 20005 r. o przeciwdziałaniu narkomani, w pkt II wyroku – 3 miesiące pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w efekcie przymiot ten posiadała również kara łączna 1 roku pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, określonymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie to, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, a także brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, która kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zważyć powinien także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed jego popełnieniem i jego zachowanie się po dokonaniu zarzucanego mu czynu.

Przypomnieć przy tym należy, iż oskarżony K. M. obu przypisanych mu czynów dopuścił się umyślnie, zaś dobrem chronionym przez ustawę z dnia 29 lipca 20005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest przede wszystkim zdrowie publiczne i wolność od uzależnień. Według zamysłu ustawodawcy zmierza ona do wyeliminowania uzależnień od różnorodnych substancji odurzających i z uwagi na to, iż narkotyki stanowią czynnik wysoce kryminogeny - do marginalizacji patologii społecznych związanych z ich zażywaniem. Otwarta pozostaje przy tym kwestia właściwego określenia stopnia niebezpieczeństwa dla jednego z najbardziej restrykcyjnie chronionych przez polskiego ustawodawcę dóbr, jakimi są zdrowie i życie. Oskarżony będąc osobą dorosłą, o ukształtowanej w pełni osobowości, działał z niezakłóconą w żaden sposób świadomością bezprawności swojego zachowania oraz ryzyka poniesienia dolegliwości ewentualnej odpowiedzialności karnej. W niniejszej sprawie zarówno stopień winy oskarżonego, jak i społecznej szkodliwości jego czynów jest wysoki. Zdaniem Sądu Okręgowego, popełnione przez niego przestępstwa wymagają zdecydowanej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości, zaś orzeczona kara winna pełnić także funkcję prewencji generalnej, trafiając do szerszego kręgu adresatów, trudniących się obrotem narkotykami, kształtując w nich pozbawione wątpliwości przekonanie o nieuchronności poniesienia odpowiedzialności karnej za czyny penalizowane przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii.

W powyższym kontekście rację miał oskarżyciel publiczny podkreślając fakt uprzedniej karalności oskarżonego za posiadanie i handel narkotykami. Doniosłe znaczenie ma również to, iż ponownie dopuścił się tych samych przestępstw, tj. posiadania wbrew przepisom ustawy narkotyków i handlu nimi jeszcze w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania w innej sprawie o analogiczne czyny i już po wydaniu wyroku skazującego. Uprawnioną jest zatem konstatacja, iż z przekonaniem neguje on wartości chronione prawem, a tym samym przejawia skłonności do naruszania porządku prawnego.

Chybionym był również argument Sądu meriti, iż wpływ na wymiar kary winna mieć okoliczność, że orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara spowoduje zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 286/15 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Sąd I instancji powinien oceniać okoliczności związane z konkretną sprawą, w której feruje wyrok, a nie naturalne następstwa związane z kolejnym skazaniem, które nastąpią w postępowaniu wykonawczym w innej sprawie karnej.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:

1. podwyższył wymiar kary orzeczonej w pkt I wyroku do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. podwyższył wymiar kary orzeczonej w pkt II wyroku do 1 roku pozbawienia wolności;
3. podwyższył wymiar kary łącznej orzeczonej w pkt III wyroku do 2 lat pozbawienia wolności.

Nie dostrzegając podstaw do szerszej ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 (dwadzieścia) złotych wydatków za postępowanie odwoławcze – tj. ryczałt za doręczenia pism w sprawie.

Z tych wszystkich względów, stosownie do treści art. 436 kpk. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.